

БАЗАР НА МЕДОВОГО СПАСА

А природа, як завжди, послала людей в ігнор:
Завтра Спас — медовий, аж капає: все вродило!
По рядах басами гримить буряковий хор —
І в верхах золотиться бджолине панікадило...
Все як має бути, й спокону віків було:
Простягаєш руку — й стікає на ню цілунок:
Розторопша — акація — гречка — солодке скло,
Що незримий складув видува з щільникових лунок.
«Бог на всякого долю родить!» — кажуть дядьки
(А круг них золоті потири од бджіл чорноброві!), —
І од меду липнуть, і склеюються в грудки
Наші гроші із запахом сперми, нафти і крові.
Так і все, що ми натворили на цій землі,
Переплавиться в мед — і стече світляною рікою...
Ми так само бджоли — так само чорні й малі,
Що кружляєм з жалом над простягнутою рукою.
І не має значення, що недостойні суть:
Що оцей — бодяжить, а та — підлива олії...
Буде Спас. Медовий. І Яблучний. Всіх спасуть.
Не тому, що варт.
Просто, Спас інакше не вміє.

13. 08. 2011

БЛАГОСЛОВІННЯ ХЛІБІВ

Що їм від тебе потрібно? — А сила твоя:
Неміряна, неважена, неубутня —
Її в тебе багато: — Вділи і нам! — просять.
Обступають, штовхаються, назирають здвигом,
Підставляють балії, цебра, полумиски, жмені: — Вточи!..
— Але я прийшов, щоб навчити вас чути власну —
Ту, що схована в вас за сімома замками.
Помовчіть, послухайте, як вона грає.
Розбийте сім замків, зірвіть сім кованих ляд,
Розваліть сім обручів і пустіть її на волю!..
— Є ні, — відповідають, — так діла не буде.
Дуже ти хитрий, давай-но спочатку своєї!
А то звідки нам знати, чи наша сила, випущена на волю,
Не спалить нам хату, не піде градом нам на посіви,
Не повирве з корінням вікових борів, не збудить вулканів,
Не підойме з дна океану чудовиськ нам на поталу?..
А твоя, хоч і неміряна, — перевіряна.
А ми, бач, які охлялі, — ДАВАЙ!..
— Будь по вашому слову, браття і сестри.
Підступайтеся ближче, розсаджуйтеся кружкома.
Ось ваші пугарі, ось — ножі і виделки.
ЇЖТЕ ТІЛО МОЄ.
ПИЙТЕ КРОВ МОЮ.
Доки не вдавитесь.
Доки не пронесе.

23. 06. 2013

Із книжки
«Травневий іній»*
(1985)

* В авторській редакції ця книжка мала назву «Нельотна погода». Але цензура доби пізньої щербиччини змінила не тільки заголовок, а й текст збірки — викинувши з рукопису кільканадцять віршів. Частину з них потім було опубліковано в книжці «Диригент останньої свічки», виданій уже за «перестройки», в умовах відносної свободи слова. В цьому виданні вірші розміщено згідно з первісною авторською редакцією.

Ця гостра, ця пронизлива весна,—
Мов синя сталь, у груди входить небо,
І вибирає очі голизна
Дерев, ще по-зимовому занедбаних.
І душать хутра, душні, як гріхи,—
Пальто, як душу, розметати в поли!
Трамвай погодувати із руки,
Гукнуть «прощай» — і не відчути болю,
Сміятись і чманіти — так, як всі,
В холодний пилік цілувати вітер,
В веселім і забрьоханім таксі
Вчорашній день по вулицях ловити!..
А день — на те він день, щоб — був і зник
У вечір, прілий, як торішнє листя...
Це ж тільки лютий — завтра буде сніг.
Це тільки лютий.
Тільки передвістя...